

Jenn Ashworth'in "Cold Light" Romanından Alıntı

Ocak ayının başında konsey, okulla ve Chloe'nin ebeveynleriyle bir araya gelerek bir anıt fonu kurdu. İmparatorluk Hizmetleri Kulübü'nde bir müzakere ve oylama gerçekleştirildi. O kadar büyük bir kalabalık vardı ki, insanlar bardan taşıp yeşil alana kadar yayılmıştı. Birileri, büyük bir yudum alıp da kendinizi haşlamanıza mani olan plastik ağızlıklı o bej renkli plastik bardaklarla dolu çay tepsilerini taşıyordu etrafta. Hep beraber, bir hatırayı yaşatmak için oy verdik. Bir anıt. Bir ev. Sonuç olarak belediye, kulüpteki göletin kıyılarına bakan bir yazlık ev yaptırmaya karar verdi.

O bir gölet değil ve üstelik kulübe ait de değil. Dibi betonla kaplanmış bir havuz aslında, insan yapımı ve görüldüğünden daha derin. Ördeklere atılmış ekmeklerin küfüyle suyu kirletilmiş, bu yüzden içinde herhangi bir balık ya da su bitkisi yaşamıyor –yırılmış poşetler ve rengi solmuş cips paketleriyle dalları süslenmiş darmadağınık çıplak ağaçlar ve dikenli çalılarla çevrelenmiş olan siyah, ölü bir alan.

Burası hiç kimsenin, Chloe'nin ebeveynlerinden hiç birinin, bankın üzerinde yazacağı şekilde *bir süre oturup dinlenin* diyebileceği ve hatta bunu aklından bile geçirebileceği gibi bir yer değil. Fakat şehir kararını verdi. Konsey parayı biriktiriyor; Terry reklâm işini halletti ve bağış toplamak üzere bir televizyon programı yaptı. Ve Chloe ile Carl'ın eskiden – *mahremiyetleri* için – sürekli gittikleri yer koruluk olduğundan, taştan oyulmuş güvercinler ve alçıdan yapılmış aşk tanrısı heykelcikleriyle süslü, çitle çevrilmiş bir yazlık ev ve göletin kirli kıyılarına doğru uzanan, havuzun kenarındaki taş döşemelerin aynısından yapılmış bir yürüyüş yolu planlanan.

Orijinal bir maket yapılmış ve stüdyoda bulunan kamera ile öyle bir zumlayarak çekilmiş ki, televizyon ekranında sanki gerçek evmiş gibi görünüyor. Bu yazlık ev (süs olarak yapılmış beton bina), bir yandan kötü biten aşk öyküsünü anmak için yapılan bir anıt, bir yandan da kentsel dönüşüm programlarının tanıtımı için güzel bir araç durumunda; hizmetten

mahrum bölgeler, toplumsal birlik – tinerci çocukların tutkallarını koklayabilecekleri bir mekân. Karanlık ve duygu sömürüsüne uygun, toplumsal girişimcilik fonlarından yararlanabilmek için bütün doğru kutucukları işaretleyen bir proje ve şimdi de *Kette Bugün* bültenlerinde yerini almış durumda.

Bu şubat ayı yağmurlu ve ılık geçti, bu yüzden toprak çok rahat kazılıyor. Ortamı görüntüleyen kamera, Belediye Başkanı'nı elinde pembe ve beyaz kurdeleler kullanarak bahar bayramı direği gibi süslenmiş bir kürekle önceden temizlenmiş olan bir alanı kazmaya girişirken gösteriyor. Chloe'nin ebeveynleri, hissettikleri suçluluktan dolayı, anma töreninin bir aşk, yaşam ve sevgililer günü kutlaması şeklinde olmasını istemişti ve bu ayrıcalıklı durumdan dolayı Kent, kürek için kurdeleler tedarik etmiş ve pembe ve beyaz balonlar getirilmiş – *gereksiz*. Dikkatsizce küreğin ucunu toprağa daldırırken başkanın tek yaptığı, flaşı parlayan birkaç kameraya poz vermek oluyor.

Toprak kalktığında, görülmeye değer bir şey yok ortada, sadece bir parça plastik – sıradan çöp torbalarından daha kalın, fakat brandaya da benzemiyor. Küreğin ucu plastiği yırtıyor ve bir köşesi aşağıya doğru uzanıyor. O sırada bile olağanüstü bir durum yok. Hiçbir şey, yani biz evde izleyenler için *görülecek* hiçbir şey yok. Başkan geriye doğru esneyip küreği silkeleyerek ilk çıkan toprağı ters yüz ettiğinde toprakla birlikte çıkan kirli bir kumaş parçasından başka dikkat çekici bir şey görünmüyor. Herhangi bir şey olabilir bu – bebek arabası kılıfı, eski bir duş perdesi, bir şemsiye parçası.

Aslında, bu North Face marka mavi bir mont– su geçirmez ve dayanıklı.

Terry açılan çukura dikkatle bakıyor, gülümsüyor ve sonra kameraya doğru eğiliyor. Mikrofonun siyah başını ağzına dayamış. Bir şeyler söylüyor, fakat ben onun yanı başında duran, hava durumu spikeri kıza bakıyorum. Bir elinde beyaz bir mum tutuyor, diğerindeyse pembe bir balon. Helyum kullanmış olmalılar – balonun ipi çekül doğrusu gibi dimdik uzanıyor ve balon da kızın parlak bir fikri varmış gibi başının üstünde duruyor. Kızın

gölümsemesi donuyor, sonra kayboluyor. Terry hâlâ konuşuyor fakat arkasındaki insanlar yüzlerini buruşturmuşlar ve öksürüyorlar.

Koku yüzünden.

Başkan, küreği yeniden kaldırdığında, göbeğinin ortasından geçen düğme sırası gerilirken, kalabalıktan mide bulantısıyla öğürme sesleri gelmeye başlıyor ve hava durumu spikeri olan kız elindeki balonu bırakıyor, yana eğiliyor ve çok net olarak görülen bir ağız dolusu safrayı sicim gibi yere kusuyor. Balonun yukarıya doğru süzülerek kamera görüntüsünün dışına çıkışını izliyorum.

Büyük bir kaos var. Beyaz güvercinler tıkıldıkları kafeslerin kenarlarına çarparak kanat çırpıyorlar. Onlar da bir koku aldıkları için mi, yoksa etraflarındaki insanlar aniden kıpırdanmaya, çok yüksek sesle konuşmaya ve küçük çukurdan uzaklaşmak için birbirlerini itip kakmaya başladığından mı böyle yapıyorlar bilmiyorum. Kamera sabit duruyor, fakat kalabalıktan uzaklaşıp göletin hâlâ siyah olan suyuna odaklanmış durumda.

Bu tür olayları canlı yayınlamak istediğinizde böyle şeyler olur. Beklenmedik durumlar. Her şey darmadağın oluyor. Buradaki her şey belediye başkanının toprağı kazarak Terry'nin hava durumu spikerinin çalılara kusmasına sebep olan kokuyu ortaya çıkarmasından çok daha öncesinden bu yana darmadağın.

Terry, kesinti için özür diliyor ve *ivedilikle* olay yerine gireceklerine dair söz veriyor, fakat şimdilik stüdyoya dönmek zorundaymış.

“Geri döneceğiz ve döndüğümüzde, burada tam olarak neler olduğunu size aktaracağız,” diyor. Parmaklarını dağınık saçlarına geçirerek tarıyor, kravatını düzeltiyor ve sözü, koltuğunda dizlerini yan yana birleştirip bacaklarını bilek boyunda muntazam bir biçimde üst üste koymuş oturan Fiona'ya bırakıyor. Fiona'nın üzerinde devetüyü renginde pahalı bir döpyes ve siyah rügan ayakkabılar var. Fiona, Terry'nin işini istiyor. Güzel.

“Bizim Terry böyle. Kriz halinde bile sakin, tam bir profesyonel,” diyor ve adam da pratik bir şekilde başıyla reverans yapıyor. Fiona yapmacık bir gülümsemeye cevap veriyor. “Yine olay yerindeki ilk kişi. Sanırım uzun bir gece olacak, değil mi Terry?” Terry cevap vermeden bağlantı kesiliyor ve Fiona başını boşluğa doğru sallarken kalakalıyor ve bu arada oturduğu kanepenin arkasındaki ekranda programın logosu beliriyor.

“Bunun ardından,” diyor, “geri döneceğiz,” ve reklâmlar her zamanki gibi sinir bozucu, saldırgan ve cafcıflı.

© Jenn Ashworth, 2011

(Jenn Ashworth’un *Cold Light* adlı romanından bir alıntıdır ve yayıncı Hodder and Stoughton Limited’in izniyle yayınlanmaktadır.)